

אם בישראל

קדושת הבית

דברי חיזוק לאם היהודייה

האישה מקדשת את הבית

"כה תאמר לבית יעקב – תאמר להן בלשון רכה"

זו עבודתה של האישה: לגלות את ה"לשון רכה", את השאננות והביטחון שבחיי התורה.

על האישה למצוא את ההתאמה של התורה לענייני העולם, את הרכות שבה, הנקלטת בחינוך הקטנים ומגדלת אותם.

במהלך זה מתקדשים אצל האישה כל חיי הבית, העסק בקטנות משתווה הוא אל גדולי הגדולות, והכל נסגר במעגל אחד של יישוב התורה והמצוות בחיי העולם.

האישה – עסק מרובה בענייני העולם מפריעו מעבודת הקודש, אך **עבודת הקודש של האישה כוללת דווקא את צרכי הבית**, ודווקא על ידם היא מגיעה למעלתה הגדולה.

זהו בית – מקום שהאישה משרה בו חיים מלאים ומרוממים.

(אהל רחל / הרב ר"מ שלנגר)

כל זמן ששרה קיימת היה נר דלוק מערב שבת לערב שבת, וברכה מצויה בעיסה, וענן קשור על האהל" (רש"י, בראשית כד, סז)

לאוהלה של שרה נקשר ענן שכינה – בזכות צניעותה, ובזכות שישבה באוהל.

לא זכותו של אברהם הביאה זאת, לא זכות הניסיונות הרבים שעמד בהם, ולא זכותם של האנשים הרבים שהכניס תחת כנפי השכינה. משנסתלקה שרה, נלקח הענן – **כי האישה הצנועה היא הגורם להשראת השכינה בבית היהודי.**

חומת הבית

"אם חומה היא נבנה עליה טירת כסף, ואם דלת היא נצור עליה לוח ארז"

חומה המקיפה בית היא דבר גבוה, יציב וחזק, המסייע ליושבי הבית להתייחד באופן מושלם בתוכו מבלי שאי מי מבחוץ יפריע את התבודדותם. כאשר יש חומה, אפשר להגיע לעושר פנימי ומופלא: **"טירת כסף"**, סמל של עושר וחוזק.

לעומת זאת, **"דלת"** נקראת כך מלשון **דלות**. הדלת נעה על צירה בקלות ונפתחת, ואינה מסוגלת להגן על יושבי הבית באופן מושלם. אדם דל בפנימיותו הוא אדם שהנהגתו היא הנהגה של **"דלת"**, נעה ומסתובבת לכל כיוון בהתאם למשבי הרוח המתחלפים.

זהו תפקידה של האם היהודייה: למלא את הבית בעושר פנימי, יהודי, אמיתי – ולהקיפו בחומה מסביב, לשומרו מפני כל השפעה זרה.

ואם תעשה כן, אז תזכה שביתה יהיה **"טירת כסף"**, בית של עושר רוחני וקרבת אלוקים, בית של התרוממות והתעלות והתקדשות בכל המעשים.

(אהל רחל / הרב מנחם שלנגר)

דבר המערכת

אחד המקומות העיקריים שבו שורה השכינה בעם ישראל הוא הבית היהודי. הבית היהודי משול למשכן, וכל כליו משולים לכלי המקדש. זהו "בית מקדש מעט" אשר גם בו שוכנים שולחן, ארון, מנורה ובית קודש קודשים.

האישה היהודייה המנהלת את הבית ומייצבת את אדניו, הרי היא כמו הכהן הגדול העושה את עבודת הקודש בבית המקדש. כל פעולה פשוטה של ניקיון, בישול, כביסה וטיפול בילדים היא עבודת קודש של ממש, עבודה רוחנית מרוממת שאין למעלה הימנה.

וככל שתשכיל האישה להחדיר רוח של קדושה בין קירות ביתה, להספיג יראת שמים טהורה, שאיפות מרוממות וקרבת אלוקים בכל פעולות היום יום – כך תזכה שביתה יתרוםם ויתקדש יותר ויותר, וענן של שכינה ייקשר לאוהלה.

כי כן הוא הדבר בכל מקום של השראת שכינה: ככל שמכין האדם יותר ויותר כלים משלו שיהוו משכן לקדושה, באותה מידה תבוא רוח אלוקים ותשרה בקרבו פנימה ובכל סביבותיו.

יהי רצון שיהיה ביתנו תמיד כביתן של האמהות הקדושות, אשר לא סרה מהם שכינה מעולם.

הבית - משכן לשכינה

"ועשו לי משכן ושכנתי בתוכם"

הבית היהודי הוא בבחינת **משכן**, וכאשר בני הבית שומרים על קדושתו ועל מעלתו הייחודית, הקב"ה שוכן בתוכו, השכינה שורה בו.

מסיבה זו מוחלים לחתן ולכלה ביום החופה את כל עוונותיהם: כך יוכלו להקים בית שהוא בית משכן לשכינה, בית מקדש אמיתי ומרומם, ללא השפעות מזיקות של חטאים שנעשו בעבר.

כמה גדולה ועצומה היא קדושתו של הבית היהודי!

(רבי שלום נח ברזובסקי מסלונים / נתיבי חינוך)

בית המקדש נקרא **"בית"**. לא "הר", כפי שקראו אברהם, ולא "שדה", כפי שקראו יצחק, אלא **"בית"**, מקום של התבודדות, מקום פרטי ואישי, מכיוון שאופיו של הקשר עם הקב"ה הוא קשר פרטי ואישי, רק אנחנו והוא.

המקום העיקרי שבו נשמרת הקדושה בטהרתה הוא **הבית**. הבית הוא **"רשות היחיד"**, שבו מתבודד האדם עם קונו, המקום שבו נשמר ומתקיים קשר הנישואין הנצחי של האדם עם בוראו.

האישה המצטנעת בביתה, ויוצאת ממנו רק בעת הצורך, זוכה לקיים ולהעמיד בתוך הבית את הקשר הפרטי והאישי עם הקב"ה.

(הרב פינקוס / נפש חיה)

(בימינו אנו נאלצות לצאת לעבודה ולסידורים שונים. כאן **אופן היציאה מן הבית חשוב עד מאוד**: כשיוצאים מן הבית בלבוש צנוע, והולכים בצדי דרכים, באצילות ובעדינות – קדושת הבית ממשיכה ללוותנו גם בחוץ!)